

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni www.uidder.org • 15 Temmuz 2009 • No:16

Kölelik Bürolarına Hayır!

İşçi Kardeşler!

Kapitalist sömürü düzeni her geçen gün haklarımıza azgınca saldırıyor. Milyarlarca işçinin yaşadığı işsizlik, açlık ve yoksulluk dün olduğu gibi bugün de sermaye sınıfının umurunda değil. Krizin faturasını işçi sınıfına kesen ve sermaye sınıfı için yeni kâr alanları yaratmaya çalışan AKP hükümeti, bu kapsamda yeni saldırı paketlerini devreye sokmuş bulunuyor. Özel İstihdam Büroları olarak adlandırılan simsarlık büroları kurulmak istenirken, kıdem tazminatlarımız da elimizden alınarak bir fona devredilmek istenmektedir.

Sermayenin has hükümeti AKP, işçi haklarına karşı her alanda saldırı yürütüyor. Hükümet, son toplu sözleşmeyle, kamu işçilerini bir kez daha sefalet ücretine mahkûm etmiştir. Türk-İş ve Hak-İş bürokratları da buna göz yumarak, işbirlikçi çizgilerini sürdürmüşlerdir. Su, doğal gaz, elektrik, ev kiralari, gıda maddeleri gibi temel ihtiyaçlarımıza yapılan zamların oranı %80'lere varırken, işçilere yapılan zam oranı % 5'i geçmemiştir. İşsizlik fonunu patronlara peşkeş çeken, patronlara teşvikler vererek onların cebini dolduran AKP

hükümetinin son icraatı, Özel İstihdam Büroları yasasını 26 Haziranda, gece yarısı meclisten geçirmek olmuştur. Bu yasa açıkça işçilere köleliği dayatıyor. Özel İstihdam Bürolarının, yani işçi simsarlığının kurulmasına onay veriyor.

Özel İstihdam Büroları yasası ile biz işçiler, simsarlar tarafından kiralık bir köle gibi bir patrondan öbürüne alınıp satılır hale geleceğiz. Patronlara işçi simsarlığı yapmanın önünü açan yasa ile haklarımızı korumamız daha da zorlaşacak. Taşeron firmaların, esnek çalışmanın çok daha kötü bir çeşidi olan bu bürolarla ücretlerimizi yükseltme ve örgütlenme mücadelemizin önü tamamen kapanacak, iş güvencemizi tümüyle kaybedeceğiz. Kölelik büroları ucuz işçiliğin önünü açarak, milyonlarca işçinin karın tokluğuna dahi çalışmasını imkânsız hale getirecek. Geçici işçilik yaygın hale gelecek ve daimi işçilik tarihe karışacak. Aynı

işte uzun süre çalışamayacağımız için sigorta primlerimiz de eksik kalacak. Haklarımızı aramak için birleşmemiz, direnmemiz ve örgütlenmemiz iyice zorlaşacak. Sendikalaşma ve grev hakkımız bu bürolar nedeniyle kullanılamaz hale gelecek.

Saldırlara Boyun Eğmeyelim!

Patronların artan saldırılarına ve emek düşmanı yasalarına hiçbir işçinin gönüllü olarak evet demeyeceğini biliyoruz. Fakat politikacılar, patronlar ve onların borazanı medya bu yasaları faydalıymış gibi sunuyor ve örgütsüz işçi kardeşlerimizin kafasını bulandırıyor. Örgütsüzlükten dolayı patronların bu tip saldırılarına gerektiği gibi cevap verilemiyor.

Fakat kardeşler, bu durum ilelebet böyle sürüp gitmeyecek. Sermaye sınıfı işçilerin, aç ve yoksul milyonlarca emekçinin her geçen gün daha çok nefretini kazanıyor. İşçi sınıfının mücadele etmek dışında bir seçeneği yoktur. Özel İstihdam Büroları yasası şimdilik cumhurbaşkanı tarafından meclise geri gönderildi. Gözümüzü boyayacak ufak değişikliklerden sonra yasa mecliste muhtemelen yeniden kabul

edilecek. Bu yasanın ardından kıdem tazminatı hakkımız da elimizden alınmaya çalışılacak. Hükümet, kıdem tazminatı hakkımızı oluşturulacak bir fona vermeyi amaçlıyor. Yani işçi işten atıldığında kıdem tazminatı alamayacak, sadece, adına en az on yıl fona prim ödenen, emekliliği gelen işçiler ve ölen işçilerin yakınları tazminat alabilecekler.

Kardeşler!

Bu yasaların tamamen geri çekilmesi için mücadele etmemiz gerekiyor. Sermaye sınıfının artan saldırılarına karşı biz UID-DER'li işçiler fabrikalarda, sendikalarda, işçi semtlerinde ve meydanlarda, sınıfımızın örgütlü mücadelesini büyütmeye çalışıyoruz. Sizleri de bu mücadeleye ortak olmaya, birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz. ■

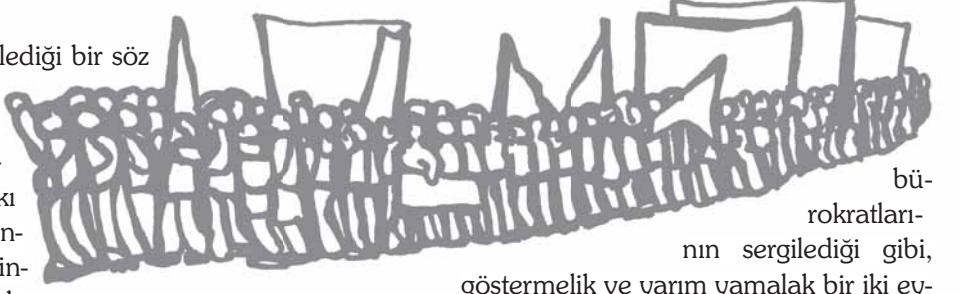
TİS Sürecine Örgütlü Hazırlanmak

İşçilerin en az bir kere duyduğu veya söylediği bir söz vardır: **“Biz eskiden böyle miydik?”**

Hayır, mücadeleci sınıf sendikalarına üye olan bizden önceki işçi kuşakları böyle değildi. Bir vücudun iki eli iki kolu gibi sımsıkı kavramışlardı birbirlerini, mücadeleyi ve sendikalarını. İşçiler örgütlü mücadelenin içindeydiler. Sendikalı olmak demek birçok hakkı beraberce elde etmek demektir. Birlikte hareket etmenin önemini bilen işçiler, grevlere de sımsıkı sarılırlardı. Örgütlü fabrikaların çoğunda işçilerin yılda 8 ila 12 ikramiye hakları vardı. Her Toplu İş Sözleşme (TİS) dönemi yaklaştığında işçilerin daha fazla hak almak için grev silahını kullanacakları korkusu sarardı patronları. İşçiler grev dediklerinde makineler susar, fabrika bacaları tütmezdi. Mücadeleci sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde, Toplu İş Sözleşme taslağını işçilerin seçtiği TİS komitesi hazırlardı. TİS görüşmeleri ya sendikanın salonunda ya da işyerinin yemekhanesinde sürdürülürdü. İşçilerin seçip sendikalara gönderdikleri sendikacılar ise işçiler olmadan, işçilere sormadan hiçbir iş yapamazlardı. Bu görüşmeler işçilere açıktı. TİS görüşmeleri kapalı kapılar ardında, 5 yıldızlı otellerde sendikacılar ve patron arasında bitirilemezdi.

Hiç şaşırmanın aynen böyleydi. Çünkü işçiler örgütlüydü.

İşçiler, bu tarz bir örgütlülüğün, ücretlerinin artması, yatacak yardımı, çalışma saatlerinin aşağıya çekilmesi, kreş hakkı, yemek ve çay molalarının korunması ve yeni haklar kazanmak anlamına geldiğini biliyorlardı. Bugün ne yazık ki sendikamızın büyük çoğunluğu mücadeleden uzaklaşmış ve işçiler örgütsüz olduğu için tablo tersine dönmüş durumdadır. İşçilerin örgütsüz olduğunu bilen patronlar elimizde kalan kırıntıları da almak için saldırıyorlar. Son aylarda kamuda ve özel sektörde süren TİS görüşmelerinde yaşananlar işçi sınıfının örgütsüzlüğünü ve dağınıklığını gösteriyor. Binlerce işçiyi ve ailesini ilgilendiren TİS görüşmelerinin hiçbir aşamasından işçilerin haberleri bile olmuyor. Örneğin, bu görüşmelerin taslağının nasıl hazırlandığını, ne istendiğini, nasıl sürdürüldüğünü yüz binlerce işçi bilmiyor. Çoğumuz ara sıra basına sızdırılan haberlerden ne duyup görüyorsak onunla yetiniyoruz. Peki sonuç ne oluyor? Son süreçte, Türk-İş ve Hak-İş

bürokratlarının sergilediği gibi, göstermelik ve yarım yamalak bir iki eylemin ardından sessiz sedasız ihanet sözleşmelerinin imzalanması...

Bu TİS sürecinde de, daha önce defalarca olduğu gibi, sendika bürokratları arada bir medyada boy gösterip işçilerin haklı öfkesini dindirmek için oyalama konuşmaları yaptılar. Bu konuşmalarda sarfedilen, “istediğimizi vermezlerse üretimden gelen gücümüzü kullanırız, işçiyi sokağa dökeriz” gibi ifadelerin asıl amacı, patronlara gözdağı vermek değil işçileri kandırmaktır. Sonuçta işçilerin birçok kazanılmış hakkı daha ellerinden alınmasına rağmen, sendika bürokratları, utanmadan “iyi bir sözleşme imzaladık” diyebildiler.

Geçmişte işçiler örgütlü olduğu için ne TİS görüşmelerinde ne de işçileri ilgilendiren herhangi bir meselede sendikacılar böyle pişkince davranamazlardı. Ciddi ücret artışıyla biten bir TİS sürecinden sonra bile, sendikacıardan hesap sorup “neden bizden habersiz TİS’i imzaladınız?” diye soran bilinçli ve örgütlü işçiler hiç de azınlık değillerdi. Bilinçli işçiler, TİS sürecine başından sonuna kadar sahip çıkar, kendi denetimleri ve onayları dışında bir anlaşma yapılmamasına izin vermezlerdi.

Toplu İş Sözleşmeleri işçilerin nasıl çalışacağını, ne kadar ücret alacağını, kısaca her yönüyle hem işçileri hem de ailelerini ilgilendirir. TİS biz işçiler için son derece önemlidir. Çünkü iki veya üç yıl boyunca tencere-mizde ne pişeceğinden tutun da, yılda ne kadar tatil yapacağımıza, kaç saat çalışıp, ne kadar dinleneceğimize dek yaşamımızın her alanını ilgilendiriyor. Öyleyse daha en başında, TİS sürecine “TİS Komiteleri” kurarak hazırlanmalıyız. TİS’in maddelerini her ayrıntısına kadar fabrikamızda tartışarak birlikte hazırlamalıyız. Geçmişte sahip olduğumuz hakları yeniden kazanmamız için örgütlenip mücadeleye atılmalıyız. Çünkü örgütlü olmadan ve mücadele etmeden, değil yeni haklar kazanmak elimizde kalan kırıntıları bile koruyamayız. ■

- İşten atmalar durdurulsun, iş saatleri düşürülsün, herkese iş!
- Ücretsiz izinler ücretli izinlere çevrilsin!
- Herkese iş güvencesi sağlansın!
- Sendikası çalıştırmaya son!
- Asgari ücret vergi dışı bırakılsın, vergiler patronlardan kesilsin!
- İşçilerin kredi kartı, elektrik, su ve doğalgaz borçları silinsin!
- Elektrikçi, gaz ve suya zamlar durdurulsun, yapılan zamlar geri alınsın!
- Gıda fiyatları ucuzlatılsın!

- Ev kiralari dondurulsun!
- Emekçilere parasız sağlık, eğitim, konut ve ulaşım!
- Patronların muhasebe defterleri işçilere açılsın! Üretimde işçi denetimi!
- Kriz gerekçesiyle kapatılan veya tensikata uğrayan fabrikalar işçilerin yönetimine!
- İşsizlik sigortası fonu işçi yönetimine!
- İşsizlik sigortası ödeneği iş buluncaya kadar ödensin!

Acil Taleplerimiz İçin Mücadeleye!

İş Bırakma Eyleminin Akşamında Türk-İş İşçileri Sattı

7 aydır devam eden görüşmelerden sonra hükümet enflasyon oranının çok altında kalan bir zam önermişti. Tıkanan kamu toplu sözleşme görüşmeleri nedeniyle Türk-İş, 7 Temmuzda 269 bin işçiyi içine alan bir saatlik iş bırakma eylemi kararı almıştı. Eylemin akşamında bürokratlar hükümetin önerilerinin altına imza attı. Bürokratların “dostlar alışverişte görsün” kararına rağmen işyerlerinde işçilerin büyük oranda katılımıyla iş durdurma eylemleri gerçekleştirildi.

Bu eylemler çerçevesinde, **Pendik Askeri Tersanesinde** çalışan Harb-İş üyesi işçiler de 1 saat boyunca iş bıraktı. Askeri tersanede 1800 üyesi olan Harb-İş, büyük ve coşkulu bir eylem gerçekleştirdi. Bu eyleme ücretlerini alamadığı için Limter-İş öncülüğünde direnişe başlayan CHT İnto işçileri ve ÜİD-DER’li işçiler olarak biz de destek verdik. Konuştuğumuz bir işçi “Hükümet sendikaları ve işçileri yok sayıyor. Patronlara teşvikler verilirken, işçiler yok sayılıyor” dedi. Bir başka işçi ise “Sendikalar işçilerin arkasında durmuyor. Elektrik, su ve doğalgaza ortalama yüzde 60 zam geldi. Bize önerilen zam ise yüzde 5 oranında. Şimdi biz bunu nasıl kabul ederiz. Zammı hükümet vermez, bizim almamız lazım” diyerek tepkisini dile getirdi.

Aynı gün, bir grup **Dikimevi** işçisi de 1 saat iş bıraktılar. Ancak **Harb-İş** üyesi Dikimevi işçilerinin eylemi, askeri yönetim tarafından engellenmeye çalışıldı. Eyleme katılacak işçiler, işten atmakla tehdit edildiler. İşçilerin bir kısmı asker zoruyla makine başına götürüldüler. Buna rağmen Dikimevi işçilerinin bir kısmı içeri girmeyerek dışarıda kaldı ve biz ÜİD-DER’li işçiler de onlara destek verdik. ÜİD-DER’in verdiği desteğe teşekkür eden işçiler, askeri işyerlerindeki grev yasaklarını eleştirdiler. “**Ciğerlerimiz var ama nefes alamıyoruz**” diyen işçiler, grev yasağının kalkmasını istediklerini söylediler.

Eylem günü, **Yol-İş**’in örgütlü olduğu Karayolları 1. Bölge Müdürlüğü önünde de bir basın açıklaması yapıldı. **Tez Koop-İş, Deri-İş, Harb-İş, Belediye-İş ve Yol-İş** üyesi işçiler Bölge Müdürlüğü’nün bahçesinde toplandılar ve buradan girişe kadar sloganlar eşliğinde yürüdüler. Eyleme ÜİD-DER’li işçiler de destek verdi.

Yapılan açıklamada, son zamanlarda ciddi hak kayıplarına uğranıldığı, ikramiyelerden kesilen vergi ve sigorta primleri nedeniyle ikramiyelerden birinin hükümet tarafından gaspedildiği dile getirildi. “Kriz varsa çare de var diyenler, bize evde oturma pazara çık diyenler, kapanan işyerleri ve fabrikaları üretime açmalı, işten çıkartmaları durdurmalı, kıdem tazminatına dokunmamalı, çalışanların örgütlenmesinin önündeki engelleri kaldırmalıdır” denildi.

Türkiye çapında gerçekleştirilen 1 saatlik iş bırakma eyleminin akşamında Türk-İş bürokratları, işçilerin tepkilerine ve mücadele isteklerine kulak tıkayarak hükümetin dayattığı sözleşmeyi imzaladı. Yapılan anlaşmaya göre ilk altı ayda %3, ikinci altıncı ayda ise 5,5 oranında zam yapılacak.

Ayrıca düşük ücretli işçilerin ücretinde 60 TL’lik bir iyileştirme yapılacak. Türk-İş bürokratları, hükümetin “grev yaparsanız yapın” restinin üzerinden saatler geçmeden sözleşmeye imza atarak bir kez daha işçi sınıfına ihanet etti. Bu sözleşmeyle, yüz binlerce işçi yoksulluk sınırının altında yaşamaya devam edecek. Üstelik on binlercesi asgari ücretin biraz üzerinde bir ücret alacak. Sendikalar mücadeleci işçilerin eline geçmedikçe ve bürokratlar sendikalardan defedilmedikçe satış sözleşmelerinin sonu gelmeyecektir. ■

Asemet Grevi Sürüyor

Bursa Nilüfer Organize Sanayi bölgesinde bulunan Asemet fabrikasında çalışan işçiler 31 Aralık 2008 tarihinden bu yana grevdeler. Çeşitli eylemler yapan işçiler son olarak 26 Haziran tarihinde Bursa’ya yürüdüler. Asemet işçileri, insanca yaşayacak ücret talepleri karşılanmadığı için grevdeler. Asemet fabrikasında **Birleşik Metal-İş** sendikası örgütlü. Asemet patronu grevi kırmak için türlü hileler yapıyor. Patron işçileri sendika değiştirmeye zorlayarak, Türk Metal sendikasını yetkili kılmaya çalışıyor. Asemet işçileri hem patronlara hem de Türk Metal çetesine karşı uyanık olmak ve kazandıkları mevziyi kaybetmeden mücadeleye devam etmek zorundalar. Asemet işçilerinin kazanması için sınıf dayanışmasını yükseltelim! ■

Maden İşçileri Mücadele Ederek Kazandı

Muğla’nın Milas ilçesinde Türk-İş’e bağlı Türkiye Maden-İş Sendikasında örgütlü maden işçileri, taşeronlaştırmaya karşı 1 Haziranda direnişe başlamıştı. Maden işçilerinin direnişe çıkmasının nedeni, asıl işlerden biri olan patlatma işinin taşeron firmalara verilmesi için açılan ihale idi. Taşeron firmanın getirdiği işçilerin tesislere girip çalışmasına izin vermeyen sendikalı işçiler, 17. günün sonunda verdikleri mücadeleyi kazandılar. 1 Haziran günü başlayan maden işçilerinin direnişi 17 Haziranda kazanımla son buldu. Maden işçileri sendikaları ile birlikte mücadele ederek kazandılar. İşçi sınıfı mücadele etmeden hiçbir hak kazanamıyor. Mücadele etmeden kazanılmış haklarını da koruyamıyor. ■

Pendik Askeri Tersanesinde Direniş Sürüyor

Limter-İş öncülüğünde 23 Haziran Salı gününden bu yana Pendik askeri tersanesi önünde direnişlerini sürdüren CHT İnto işçileri, 6 Temmuz Pazartesi günü basın açıklaması gerçekleştirdiler. Basın açıklamasına askeri tersanede çalışan Harb-İş sendikasına üye işçiler, Nakliyat-İş, Arjantin'de Rio Santiago tersanesini işgal eden tersane işçileri ve direnişte bulunan işçilerin aileleri gelmişlerdi. ÜİD-DER'li işçiler olarak bizler de tersane işçilerinin yanındaydık.

CHT İnto firmasının yapılan anlaşmaya uymadığını dile getiren Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç, patronun, işçileri dizgin-sizce sömürmek için her türlü yalana, hileye ve entrikaya başvurduğuna dikkat çekti. Dinç, "ama biz buna izin vermeyeceğiz, hakkımızı almak için sonuna kadar direneceğiz" dedi. Arjantin'den gelen tersane işçilerinden biri şöyle konuştu: "Tersaneleri özelleştirmek istediler ve birçok işçi arkadaşımızı işten attılar. Biz de bunun üzerine direnişe geçtik ve tersaneyi işgal ettik. Patronların saldırılarına karşı tek güvencemiz işçilerin birliğidir. Direnişi kazandık ve işyerinde yönetimi ele geçirdik. Özelleştirmeler durduruldu. 200 işçi daha işe alındı. Sözleşmeli ve güvencesiz

çalışıyorduk. Biz orada çocuklarımızın geleceği için direndik. Haklarımızı ancak ve ancak mücadele edersek kazanırız. Tüm Arjantinli işçilerden selamlar." "Direne Direne Kazanacağız" ve "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma" sloganlarıyla basın açıklaması son buldu. ■

Tüm Bel-Sen Üyeleri Haklarını İstiyor

Bakırköy Belediyesinde çalışan Tüm Bel-Sen üyeleri, 29 Mart yerel seçimlerinden önce imzalanan toplu iş sözleşmesinin uygulanması talebiyle Bakırköy Özgürlük Meydanında bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Tüm Bel-Sen, Eğitim-Sen ve SES yöneticilerinin katıldığı eylemde, basın açıklamasını Tüm Bel-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Kadri Kılıcı okudu. Kılıcı, yaptığı açıklamada, seçimlerden bu yana geçen 3 ay boyunca toplu sözleşmeden doğan haklarının ödenmediğini, belediye binasında parmak izi uygulamasına geçilmek istendiğini ve çalışanların "emeklilik" dayatmasıyla karşı karşıya kaldıklarını söyledi. Görüşme taleplerinin belediye yönetimi tarafından yanıtızsız bırakıldığını işaret eden Kılıcı, sendikal faaliyetlerin CHP'li belediye başkanı Ateş Ünal Erzen tarafından engellenmek istendiğine de dikkat çekti. Haziran ayı içinde ve Temmuz ayı başında, sorunların çözümü talebiyle protesto yürüyüşleri yaptıklarını dile getiren Kılıcı, sözleşmeden doğan hakları ödeninceye ve sorunlar çözülmünceye kadar mücadeleye devam edeceklerini belirtti. ■

Sabiha Gökçen İşçilerinin Sendikal Mücadelesi Sürüyor

İstanbul Sabiha Gökçen Havaalanı işçileri 12 Haziranda Hava-İş sendikasına üye olmaya başladılar. 17 Haziranda ise işçilerin sendikalaştığını haber alan müdürler performans düşüklüğünü gerekçe göstererek işçilerin bir bölümünü işten attılar. Havaalanında yer işlerinde çalışan işçiler, sendikal nedenlerle işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması için iş bıraktılar. İşçilerin iş bırakması üzerine şirket müdürleri sendikanın ve işçilerin seçtiği temsilcilerle görüştüler. Yapılan görüşmenin ardından, işten atılan işçilerin bir bölümüne işbaşı yaptırıldı. Geriye kalan işçilerin tümü için ise bilahare işbaşı yaptırılacağı konusunda anlaşma sağlandı. Şirket, işten attığı işçilere gönderdiği fesih bildirimini de geri aldı. İşçiler birlik olduğunda, patronların, örgütlü duran işçilerin taleplerini kabul etmekten başka bir seçenekleri kalmıyor. ■

Hacettepe işçileri eylemdeydi

■ Hacettepe'den UID-DER'li bir işçi

Hacettepe Üniversite Hastanesi'nde Marmara isimli taşeron şirkete bağlı çalışan işçilerin maaşlarının düzenli ödenmesi devam ediyor. Yaklaşık 1,5 aydır işçilere tek kuruş ödeme yapılmadığı gibi bu durum işçilere hastane ile şirket arasındaki anlaşmazlık gibi gösterilerek işçilerin kafası bulandırılıyor.

Yıllardır bu duruma katlanmaları, sabretmeleri, şükretmeleri söylenen işçilerin artık ne katlanacak, ne sabredecek, ne de şükredecek gücü kalmadı. Ve bu durumu eylemle hastane yönetimine duyurmaya çalıştılar. Bir gün öncesinde diğer işçilere yönelik başlattıkları duyuru ile işçiler, ertesi sabah erkenden hastane girişinde toplanma kararı aldılar. Eylemlerini, hastanenin çeşitli yerlerine bildiriler asarak duyurdular.

Sabah olduğunda işçiler bir bir toplanma yerine gelmeye başladılar. İşveren temsilcileri, işçileri dağıtmak amacıyla, ülkenin krizde olduğunu ve pek çok işyerinde işçilerin paralarını alamadığını söylediler. Ancak işçiler, artık bu sözlere kanmadıklarını söyleyerek cevap verdiler. Daha sonra eylem bitirildi ve işçiler dağıldı. Birkaç saat sonra şirket ve hastane yönetimi hafta başında işçilerin ödenmeyen paralarının tamamının yatırılacağı açıklamasını yaptı. Bir saat süren eylem sonunda bu açıklama yapıldıysa daha kararlı ve örgütlü bir eylemde daha çok şey kazanabileceğimizi yaşayarak öğrendik. ■

SES Üyeleri Sürgünleri Protesto Etti

SES Şişli Şube Başkanı Rabia Tuncer ile Şube Sekreteri Akife Aktaş'ın sürgün edilmesi, Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi. Basın açıklaması SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun tarafından okundu. Açıklamada, sağlık sistemini düzeltmeyen siyasi iktidarın, tam tersine, iş güvencesini kaldırıp iş yoğunluğunu artırarak ve temel ücretleri insanca yaşam koşullarının altında tutarak sağlık emekçilerine saldırdığı ifade edildi. Bu uygulamalara karşı mücadele eden sendika yöneticilerinin baskı, ceza, tutuklama ve sürgünlerle yıldırılmaya çalışıldığına dikkat çekildi. Açıklamanın sonunda "Hükümeti uyarıyoruz! Sendikamıza yönelik saldırılara son verin. Şube başkanımız Rabia Tuncer ve şube sekreterimiz Akife Aktaş'ın sürgün kararlarını derhal iptal edin" denildi. Eylem, mücadele çağrısıyla ve atılan sloganlarla sona erdi. ■

Tersane Bölgesinde Protesto

Herkesi Sağlık Güvenli Gelecek Platformu 11 Temmuz günü Tuzla Gemi önünde tersanelerde yaşanan iş cinayetlerini ve özel istihdam bürolarına onay veren yasayı protesto etti. Basın açıklamasına biz UID-DER'li işçiler de destek verdik. Limter-İş Sendikası Genel Başkanı Cem Dinç, okuduğu basın açıklamasında "...önümüzdeki aylarda da sermayenin kârı için en az bir işçi daha ölecek, bu gidişe dur demek için buradayız. Ölmeyip çalışan işçilere de özel istihdam büroları ile kölelik koşullarında çalışma dayatılıyor" dedi. Yaşanan ölümlere ve kölelik yasalarına dur diyebilmek için tersanelerde, fabrikalarda işçi sınıfının ürettiği her yerde, militan bir mücadele ile örgütlenmeli ve patronlara karşı mücadele etmeliyiz. ■

BURULAŞ'ta Zafer Direnen İşçilerin Oldu

■ Bursa'dan UID-DER üyesi işçiler

Bursa Büyükşehir Belediyesine bağlı Bursa Otobüs İşletmesinin (BURULAŞ) taşeron şirketi Evin Taşımacılıkta çalışan 133 işçi, geçen yılın Haziran ayında sendikalı oldukları için işlerinden atılmışlardı. Bunun üzerine,

TÜMTİS üyesi 133 işçi, bir yıl süren bir hukuk mücadelesi verdi ve en sonunda kazandılar. İşçiler 370 gün boyunca her Pazar günü Bursa Büyükşehir Belediyesinin önünde aileleriyle birlikte eylemler yaptılar ve yılmadan direndiler. İş mahkemesinin işçilerin

aleyhine karar vermesi üzerine işçiler Yargıtay'a gittiler. Yargıtay kararı bozdu ve işçilerin işlerine iade edilmeleri gerektiğini hükme bağladı. 40 işçi haklarını kazanırken, diğer işçiler hukuki sürecin tamamlanmasını bekliyorlar. ■

İş Cinayetleri Devam Ediyor

Patronların, işçileri kurlsız ve güvencesiz çalıştırmasının sonucu üç işçi daha iş cinayetine kurban gitti. 22 Haziran tarihinde Marport A.Ş.'de, Kalkavan Nakliyat taşeron firmasında çalışan Halit isimli bir işçi, gemi yükleme makinesinin çarpması sonucu yaşamını yitirdi. Marport limanında iş cinayetine kurban giden işçi sayısı 12'ye çıktı.

Çeliktrans Tersanesinde, 8 Temmuzda meydana gelen patlamada, Bayram Kütük adlı bir işçi hayatını kaybetti, 4 işçi de yaralandı. Yaralanan işçilerden biri hâlâ yoğun bakımda ve hayati tehlikesi devam ediyor.

Bayram Kütük'ün ölümüyle birlikte Tuzla tersanelerinde hayatını kaybeden işçilerin sayısı 127'ye çıktı. Tersane patronları kazaların nedenini işçilerin bilinçsiz olmasına bağlıyorlardı. Kazaları önlemek adına işçilere sertifika verdiler. Şimdi işçiler ellerindeki sertifikalarla birlikte ölmeye devam ediyorlar.

Bursa'da üretim yapan Oyak Renault otomobil fabrikasında 20 Haziran günü yaşanan iş cinayeti sonucunda 10 tonluk kalıbın altında kalan Ercan Çolak feci şekilde can verdi. Müdürler ve şefler üretime ara verilmemesi için, işçileri arkadaşlarının can-

sız bedeninin yanına dahi yaklaştırmadılar. Patronların sadık uşağı Türk Metal temsilci ve yöneticileri ise hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam ettiler. Renault müdürleri ve Türk Metal yöneticilerinin son icraatı ise, işçilerin Ercan'ın cenazesine katılmalarını engel olmak oldu.

Krizi de fırsat bilen patronlar bir taraftan işçi çıkartıyor, bir taraftan da daha az işçiyi gece gündüz demeden çalıştırıyorlar. Uzun iş saatleri ve ağır çalışma koşulları iş kazalarını kaçınılmaz hale getiriyor. Ölümcül kazaların nedeni kârdan başka bir şey düşünmeyen patronlardır. İşçiler sıranın kime geleceğini bekleyerek kurtulamazlar. Örgütlenmekten ve mücadele etmekten başka bir çıkar yolumuz yok. ■

İETT İşçileri Eylem Yaptı

İETT işçileri 1 Temmuz günü "Hâlâ maaşımı almadım. İETT işçileri" yazılı kolluklar takarak işe gittiler. 2 Temmuz günü ise, Hizmet-İş sendikasına bağlı işçiler İstanbul Büyükşehir Belediyesi Beyoğlu İETT Genel Müdürlüğü önünde toplanarak basın açıklaması yaptılar. Açıklamada, 6 yıldır ücretlerin zamanında alınmadığı ifade edildi. Basın açıklaması sonrasında, İETT işçileriyle yaşadıkları sorunlar hakkında konuştuk. İşçiler ücretlerini düzenli alamadıkları için başta ev kiralari, elektrik, su, doğalgaz ve mutfak giderleri gibi temel ihtiyaçlarını bile karşılayamadıklarını, bundan dolayı kredi kartı kullandıklarını ve borçlarını ödeyemedikleri için gecikme cezaları ödediklerini anlattılar. İETT işçileri "artık sabrımız kalmadı" dediler. İETT işçileri, belediye başkanı Kadir Topbaş ve yetkilileri uyardıklarını dile getirdiler. Ücretlerini zamanında alana kadar eylemlerine devam edeceklerini söylediler. ■

DESA İşçilerinin Direnişi Sona Erdi

Desa Deri işçilerinin Sefaköy'de ve Düzce'de sürdürdükleri direniş, fabrika önünde yapılan basın açıklamasıyla sona erdirildi. Düzce'deki direniş 418 gün, Emine Arslan'ın direnişi ise 352 gün boyunca devam etti. Açılan işe iade davası işçiler lehine sonuçlanmış ve bu durum geçtiğimiz günlerde Yargıtay tarafından da onanmıştı. Yargıtay kararına göre, işçiler ya işe geri alınacak ya da 12 aylık sendikal tazminat ve 4 ay boşa geçen zamanla birlikte tüm alacakları ödenecek. Atılan işçilerin sadece üçü işe geri çağrıldı. 15 işçininse tazminat ödemeleri yapıldı. Basın açıklamasından sonra söz alan Emine Arslan, "Bize ödenecek parayla bu mücadele sona ermeyecek, para için direnişe geçmedik. Desa'ya sendika girmesi için ve direnişle birlikte düzeltilen koşulların kalıcı olması için mücadele yürüteceğiz" dedi. ■

E-Kart Grevi 1. Yılı Doldurdu

Basın-İş'in yargı kararıyla kesinleşen, Eczacıbaşı/E-Kart yönetimi sendikayı tanımayarak işçileri greve zorlamıştı. Yasaları ve işçilerin iradesini hiçe sayan E-Kart yönetimine karşı 16 Haziran 2008'de başlayan grev, birinci yılını doldurdu. E-Kart patronu halen sendika ile masaya oturmayı reddediyor. E-Kart işçileri, grevin birinci yıldönümünde, Eczacıbaşı grubuna ait Levent'teki Kanyon alışveriş merkezinin önünde bir basın açıklaması düzenlediler. Direnişteki işçiler, sendikalar ve çeşitli çevrelerin katıldığı eyleme, derneğimiz UID-DER de destek verdi. Sendika tanımıncaya kadar grevi kararlılıkla sürdüreceklerini vurgulayan işçiler, Eczacıbaşı'nın logosuna boyalı ellerini ve parmaklarını basarak "sanatsal" bir protestoya da imza attılar. ■

Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşin!

İrlanda'da Binlerce Elektrik Teknisyeni İş Bıraktı

Geçtiğimiz yıllarda "Kelt Kaplı" olarak tanımlanan İrlanda, ekonomik krizle birlikte faturayı işçiye kesmeye başladı. Ancak buna karşılık 10 bin 500 elektrik teknisyeni, ücretlerinin kesilmesini engellemek, koşullarının düzeltilmesini sağlamak, 2007 ve 2008 yıllarından bu yana verilmeyen %11'lik ücret artışının ödenmesi talebiyle 6 Temmuzda greve çıktı. Patronlarsa, değil %11'lik ücret artışını vermek, %10 ücret kesintisi yapacaklarını açıklıyorlar. İrlanda İnşaat Federasyonu Başkanı, sanki bizim politikacılarımızın ikiz kardeşiymiş gibi, işçilerin taleplerine şöyle cevap veriyor: "İşçilerin taleplerini karşılamak yalnızca inşaat sektörüne değil tüm bir ülke ekonomisine büyük darbe olur. Biz, bu darbeyi vuramayız." Ne kadar tanıdık değil mi? Kendi elleriyle yarattıkları ekonomik kriz tüm dünyaya darbe vururken, bunun faturasını ödemek istemeyen işçilerin hak mücadeleleri "ülke ekonomisine darbe vurmak"la suçlanıyor! Elektrik teknisyenlerinin grevine destek vereceklerini açıklayan inşaat işçileri, Dublin Havaalanı, futbol stadyumu ve Intel gibi büyük firmaların inşaatlarında grev gözcülüğü yaparak bu desteği somutladılar.

Total 900 İşçiyi İşten Attı

İngiltere'nin Lindsey petrol rafinerisinde patronların saldırıları artıyor. Geçtiğimiz hafta 51 işçi işten atıldı. Bunun ardından 1200 işçi, işten çıkartılan arkadaşları tekrar işe alınmaya kadar çalışmayacaklarını duyurarak greve gitti-

ler. Bu grevi "yasadışı grev" olarak tanımlayan Total patronu, 18 Haziran gecesi 900 işçiyi daha işten çıkardı. 51 işçinin işten atılmasının ardından Lindsey'de başlayan grevler diğer kentlere de yayılıyor. Aralarında İngiltere'nin en büyük termik santralinin de bulunduğu çeşitli santrallerde işçiler "yasadışı" greve gittiler. Yasalara uygun hareket ettiğini söyleyen Total patronu, Ocak ayında da, göçmen İtalyan ve Portekiz işçilerini getirerek daha ucuz işgücü kullanmasını sağlayan "yasayı" uygulamıştı! İşçilerin buna karşı grevler düzenlemesinin ardından üretim büyük çapta sekteye uğramıştı. Sonuçta patron geri adım atmak zorunda kalmıştı. Total patronunun uygulamaları akıllara şu soruyu getiriyor: "Yasaları kim yapıyor?" ve "Bu yasalar kimi korumak için yapılıyor?" Yanıt belli değil mi?

Londra Metro İşçileri Hayatı Felç Etti

Sosyal güvenlik hakları ve ücret alacaklarının verilmesine, disiplin cezası bahanesiyle işten çıkarmalara ve krizin faturasını işçilerin sırtına yıkma planlarına karşı, Londra metro çalışanları 9 Haziranda greve çıktılar. 3 gün süren grevde, milyonlarca insanın kullandığı tren taşımacılığı altüst oldu ve başkent Londra'nın trafiği felce uğradı. Bu grevden 2 gün sonra da Londra Posta Servisi işçileri, ücret alacakları için 24 saatlik grev düzenledi. Hükümet grevcileri sabotajcı olarak değerlendirirken, sermaye medyası da grev haberlerini "Metro Grevinde 3. Gün, Kaosun Detayları" gibi başlıklarla yayınladı. Hükümet ve medya, Londra'da da Türkiye'deki patronların yaptıklarından farklı davranmıyor. Hatırlanacak olursa, Türkiye'de toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanmasıyla greve çıkan Telekom işçileri için de sabotajcı, provokatör tanımları yapılmıştı. Ücretlerimizi ödemeyen, haklarımızı gasp eden, bizleri işten atan patronlar, aklı başında, efendi adamlar olarak tanımlanırken, hakkını arayan işçiler dünyanın her yerinde sabotajcı olarak görülüyor. O zaman demektir ki, kriz derinleştikçe dünyamız "sabotajcılarla" dolacak.

Şilili Öğretmenler 3 Haftalık Grevlerini Bitirdiler

Şili'de 3 hafta boyunca grevde olan 80 bin öğretmen ve 1 milyondan fazla öğrenci 8 Haziranda okullarına geri dön-

düler. Şili hükümetinin daha öncesinde söz verdiği ama bir türlü ödemediği ikramiyeler için greve çıkan öğretmenler, bu mücadelenin sonucunda ikramiyelerin ödenmesini garanti altına aldılar. Anlaşma bütün Şili’de uygulamaya konulacak. Öğretmenler hem bu yılın ikramiyelerini hem de 2007 ve 2008 yıllarındaki ödenmeyen ikramiyelerini alacaklar. Grevci öğretmenlerin yüzde 76’sı bu anlaşmayı kabul etti. Bu grevin başlatılmasına öncülük eden Valparaiso’daki öğretmenler ise, ikramiyelerde iyileştirme taleplerinde ısrar ederek anlaşmayı reddettiler.

Genel Grev Peru’yu Vurdu

Peru’da Garcia hükümetine karşı 7-9 Temmuz tarihleri arasında 100 binlerce kişinin katıldığı genel grev gerçekleşti. Ülkenin en güçlü işçi sendikası olan CGTP, 72 saatlik bir genel grevle öğretmenleri, ulaşım işçilerini ve diğer sektörde çalışan işçileri birleştirdi. Ülke çapında yollar kesildi, sokak gösterileri organize edildi. Hükümet ise kitleleri baskı yoluyla sindirmeye çalışıyor. Polis 30 kişiyi katletti ve yüzlerce kişi ciddi biçimde yaralandı. Peru halkı Garcia hükümetinin serbest piyasa politikalarına karşı sokaklara aktı. Lima, Cuzco ve Arequipa gibi metropollerde gerçekleştirilen genel grev Peru’da hayatı durdurdu. Bir ay önce de Amazon halkı toprak hakkı için polisle çatışmış ve kolluk güçleri 33 kişiyi katletmişti.

Güney Afrika İşçileri Dünya Kupasını Tehdit Ediyor

Afrika’da ilk kez gerçekleştirilecek olan 2010 Dünya Kupası için stadyum inşa eden inşaat işçileri 8 Temmuzda ücretlerinin yükseltilmesi talebi ile greve çıktı. İşçiler başkent Cape Town’da bulunan Green Point Stadyumu ve Durban’daki Moses Mabhida Stadyumu önünde eylem yaptı. Sendika sözcüsü 70 bin inşaat işçisinin greve katıldığını ve talepleri kabul edilinceye kadar da devam edeceğini açıkladı. İnşaat işçileri %13’lük ücret artışı talep ederken patronlar %10,4 öneriyorlar. Çarşamba günü 25 bin olan grevci işçi sayısı grevin ikinci gününde 70 bine yükseldi.

İran’da İşçi Sendikaları da Direnişe Katıldılar

İran’da devlet güçlerinin tüm baskılarına ve saldırılarına rağmen sokak gösterileri uzun süre devam etti. Devlete bağlı polis ve milis güçleri onlarca insanı öldürdü, yüzlerce-

sini yaraladı ve hapse attı. Burjuva medya, isyana dönüşen halk tepkisini orta sınıfların ve gençliğin tepkisi olarak yansıtır. Oysa İran’da tüm toplum içten içe kaynıyor ve örgütlü işçiler de bu isyana destek veriyorlar.

İran devletine ait olan ve Ortadoğu’nun en büyük otomotiv fabrikası unvanına sahip olan Hodro otomobil fabrikalarının direngen işçileri de bu işçiler arasında yer aldılar. Her bir fabrikasında on binlerce işçinin çalıştığı ve toplam 100 bin işçisi bulunan Hodro işletmesinin işçileri, başlattıkları iş durdurma eylemiyle protestolara destek verdiklerini duyurdular. Hodro işçileri, İran hükümetinin anayasayı çiğneyerek yok saydığı oylarına sahip çıktıklarını ve protesto eylemlerine katılmanın bir görev olduğunu belirttiler. Hodro işçileri, öğrencilere, işçilere ve kadınlara karşı uygulanan baskıları protesto etmek için her vardiyada yarım saat iş durduracaklarını açıkladılar. İşçiler, gündüz vardiyasında saat 10:00-10:30 arasında, gece vardiyasında ise 3:00-3:30 arasında iş durdurma eylemleri yaptılar.

Yıllardır Otobüs İşçileri Sendikasında sendikalaşmak için her türlü baskıyı göze alan otobüs işçileri de mücadeleye destek verdiklerini duyurdular. İşçiler, sosyal ve sendikal hakların ve İran halkının seçim tercihinin tanınması talebiyle mücadeleye katıldıklarını ifade ettiler.

Bulgaristan’da Binlerce İşçi Krizi Protesto Etti

Bulgaristan’ın başkenti Sofya’da binlerce işçi 16 Haziranda hükümeti protesto etti. İşçiler, hükümetin işten çıkarmalara ve ekonomik krize karşı hiçbir tedbir almamasına karşı miting düzenlediler. Öğretmenler, çiftçiler, nakliye işçileri, madenciler ve diğer sektörlerden yaklaşık 3 bin işçi, başbakanlık binasının önünde toplandı. “Paramızı istiyoruz”, “Umutlarımızı geri verin”, “Yoksullaşmak ve utanç içinde yaşamak istemiyoruz” yazılı pankartlar taşıyan işçiler “artık yeter” dediler.

Adından başka sosyalizmle bir ilgisi olmayan “Sosyalist Parti” hükümeti ise, kamu harcamalarını azaltma gerekçesiyle işçi ücretlerini dondurmaya planlıyor. Bu durumdan 400 bin kamu çalışanı etkilenecek. İşçiler aylık ücretlerin ve işsizlik maaşının yükseltilmesini talep ediyorlar. Bulgaristan ekonomisi son on yılda hızlı bir yükseliş yaşamasına rağmen, asgari ücret 300 avro ile Avrupa’nın en düşük asgari ücreti durumunda bulunuyor.

Almanya’da 30 Bin Anaokulu İşçisi Grevde

Almanya’nın Köln şehrinde, 30 bin anaokulu işçisi, sosyal hizmet çalışanı ve öğretmen, 15 Haziranda greve gitti. Grevin yapıldığı Pazartesi günü, okullar ve kreşler çalışmadı. Kırmızı tişörtler giyerek yürüyen işçiler, Köln sokaklarında “daha güzel bir gelecek” sloganını yükselttiler.

Almanya’da çocuk bakım işçileri, öğretmenlere göre daha düşük oranlı sağlık sigortasına sahipler. Hak ve ücret adaletsizliği yalnızca bununla sınırlı değil. Aynı işi yapan genç işçilerin ücretleri de diğer çalışanlara göre daha düşük. İşçiler, ücretlerin artırılmasını, sağlık hizmetlerinin düzeltilmesini ve sosyal hakların artırılmasını istiyorlar. ■

UID-DER 3 Yaşında!

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği üçüncü mücadele yılını doldurdu. Emek vermeden hiçbir şeyin bizim olmayacağını en iyi biz işçiler biliriz. Bir araya gelip gücümüzü birleştirmeden yaşadığımız sorunların hiçbirini çözemeyiz. UID-DER'in amacı işçileri bir araya getirmek, işçiler arasında dayanışmayı sağlamak ve örgütlü mücadeleyi yükseltmektir. Biz sınıf bilinçli, mücadeleciler işçiler UID-DER'i kurmadan önce, İşçi Öz-Eğitim Grupları adıyla fabrikalarda, sendikalarda örgütlü çalışma yürütüyorduk. Bu çalışmalarımızda tüm işçi kardeşlerimizi mücadeleye katmayı, sendikalarımızı mücadeleciler birer işçi örgütü haline getirmeyi, militan sınıf sendikacılığı anlayışını yaymayı hedefledik. UID-DER'i kurduktan sonra aramıza sendikalı ve sendikasız yeni işçi kardeşlerimiz de katıldı. Biz UID-DER'li işçiler, geçmiş işçi kuşaklarının deneyimlerini, disiplinini, dayanışma kültürünü yeni işçi kuşaklarına aktararak yolumuza devam ediyoruz.

Üç yıldır işçi sınıfının mücadelesini güçlendirmek için çalışıyoruz. Dönüp geriye baktığımızda, hiç de azımsanmayacak bir yol aldığımızı görüyoruz. Derneğimizin temsilciliklerinin olduğu her yerde düzenli olarak işçi sınıfını ilgilendiren etkinlikler yapıyoruz. Bu etkinliklerde işçi sınıfının uluslararası mücadele deneyimlerini genç işçi kuşaklarına aktarıyoruz. Bu konuları bazen bir film gösterimi vesilesiyle, bazen bir seminer yoluyla, bazen bir tiyatro oyunuyla işliyoruz. İşçi sağlığı ve işçi hakları, futbol, sinema gibi kol faaliyetlerimiz, işçi tiyatrosu, işçi korosu gibi çalışmalarımız devam ediyor. UID-DER İşçi Tiyatrosu, Türkiye ve dünya işçi sınıfının 1 Mayıs, 15-16 Haziran gibi tarihsel deneyimlerini oyunlaştırarak sahneye koydu. UID-DER bünyesinde kurulan Yıldızlara Özgürlük Müzik Grubu da grev ve direniş yerlerinde, şenliklerde mücadele ezgilerini seslendiriyor. Düzenlediğimiz etkinliklere yüzlerce işçi, aileleri ile birlikte katılıyor.

UID-DER'in faaliyetlerinden biri de 16 aydır düzenli olarak çıkarttığı *İşçi Dayanışması* bültenidir. *İşçi Dayanışması*, Türkiye ve dünya işçi hareketinden gelişmelere, grev ve direnişlerden haberlere, fabrikalardan gelen işçi mektuplarına yer veriyor. İşçilerin emeğinin ürünü olan bültenimizi, fabrika önlerinde diğer işçi kardeşlerimize yine işçilerin eliyle ulaştırıyoruz. İşçiler, bültenimiz aracılığıyla, hangi haklara sahip olduklarını ve nasıl mücadele edilmesi gerektiğini öğreniyorlar. Kriz nedeniyle patronlar sınıfının artan

saldırılarını teşhir ediyoruz. Krize karşı işçi sınıfı içinde acil taleplerimiz için mücadele çağrısında bulunuyoruz.

Kriz nedeniyle işten atılan ve hak gaspına uğrayan işçi kardeşlerimizin mücadelesine de destek oluyoruz. Taleplerimizi katıldığımız mitinglerde pankart, döviz ve sloganlarla dile getiriyoruz. Katıldığımız mitinglerde kortejimizin disiplini, coşkusu ve düzenli oluşu diğer işçi kardeşlerimizin de dikkatini çekiyor.

Çeşitli sektörlerden ve işyerlerinden işçiler, UID-DER'in yaptığı etkinliklere bütün işçilerin katılması gerektiğini, bu çalışmaların sendika şubelerinde de yaygınlaştırılması gerektiğini, hatta kendisine bilinçliymiş diyen insanların bile bu çalışmalardan öğreneceği çok şey olduğunu ifade ediyorlar. İşçi kardeşlerimizin yaptığı bu olumlu değerlendirmeler bizlere güç veriyor.

Fakat biliyoruz ki henüz işçi sınıfının büyük çoğunluğu örgütsüz ve sermaye sınıfının saldırılarına karşı dağınık durumda. Bu yüzden işçi kardeşlerimizi, faaliyetlerimize katılmaya ve sömürünün olmadığı yaşanması bir dünyayı kurma mücadelesine omuz vermeye çağırıyoruz. ■

Ereğli'de 15-16 Haziran Etkinliği

■ Ereğli'den ÜİD-DER üyesi işçiler

15-16 Haziran 1970'ten günümüze işçi hareketinin sorunlarının tartışıldığı İşçi Öz-egitim toplantısı, 27 Haziran'da Karadeniz Ereğli'de yapıldı. Etkinlikte, ÜİD-DER'in hazırladığı 15-16 Haziran belgeseli de ilgiyle izlendi. DİSK Birleşik Metal-İş sendikası Kocaeli şube sekreterinin de katıldığı etkinlikte, Ereğlili işçilerin talebi üzerine Erdemir işçilerinin sorunları ve sendikanın meseleye bakışı, deneyimler de aktarılarak dile getirildi.

Derneğimiz adına konuşan temsilcimiz şunları söyledi: "Bugün içinde bulunduğu örgütsüzlük koşullarından çıkması, kendi öz gücüne güvenip ileri atılması ve patronlar sınıfının saldırılarına yanıt verebilmesi için, işçi sınıfının 15-16 Haziran ruhunu kuşanması büyük önem taşıyor. İşçi sınıfının bu büyük başkaldırısını genç işçi kuşaklarına

aktarmak hepimizin boynunun borcudur. Bugün işçi sınıfı yeniden güç topluyor ve kendi bağımsız sınıf çıkarları temelinde tarih sahnesine çıkmaya hazırlanıyor. Dünyamızı ve bugününü yarınla işçi-emekçi kuşakları felâkete sürükleyen emperyalist-kapitalist düzene karşı mücadele bayrağını yükseltmeliyiz. Bu görevi yerine getirebilmemiz için ekonomik ve siyasal mücadelede güçlü ve militan örgütlere ihtiyacımız var."

İşçi sınıfının dünya çapındaki mücadelesi devam ediyor. Örgütlenmek ve ileriye atılmak için, hayatın her alanında sınıfımızın çıkarlarını öne almak için yapmamız gereken tek şey, her alanda örgütlenmek ve örgütlemek. Fabrikalar, işyerleri, yaşadığımız mahalleler bizim mücadele ve örgütlenme alanlarımızdır. 15-16 Haziran'ı yaratan militan işçi kuşağı bu alanlardaki cüreti ve bilinciyle İstanbul'u kuşatmıştı. 15-16 Haziran'ın sınıf mücadelecisi ruhuyla haykırıyoruz ki, bizler tüm dünyayı zapt edeceğiz. ■

Uyanıştan Başkaldırıya, 1970'ten 2009'a

■ Kartal'dan işsiz bir işçi

ÜİD-DER Tiyatro Kulübü, işçilerin şanlı başkaldırısını işçi tiyatrosunun görkemiyle sahnelledi. "Uyanıştan Başkaldırıya" adlı oyun, biz izleyicilerin alkışları, gözyaşları ve nefessiz bırakan heyecanı ile bitti. Oyunu izlerken bizler unuttuk izleyici olduğumuzu. Unuttuk aradan geçen 39 seneyi. 15-16 Haziran 1970'te barikatları aşan, ölümlerini kucaklarına alıp bayraklaştırarak yürüyen, karakolları basıp gözaltındaki işçi kardeşlerini kurtaran o işçilerin arasına karıştık. Grevci olduk, grev gözcüsü olduk, Sütlüce gecekondularındaki analardan biri olduk.

Oyun bittiğinde ne demeli, ÜİD-DER'e ve yaşatmaya çalıştığı işçi tiyatrosu geleneğinin emekçilerine nasıl teşekkür etmeli bilemiyorduk. Sonra düşündük ki, işçi sınıfını ve dünyamızı patronlar sınıfının düzeninden kurtarmak için daha fazla mücadele etmekten başka bir teşekkür olabilir miydi? Biz işçiler ÜİD-DER'e, ÜİD-DER işçilere güç vermeye devam ediyor. Uyanıştan başkaldırıya giden yol ÜİD-DER'le yürünüyor. ■

Ankara'da ÜİD-DER Pikniği

■ Ankara Tuzluca'yır'dan işsiz bir işçi

21 Haziranda bir piknik düzenledik. Çeşitli sektörlerden işçi arkadaşların, öğrencilerin, ev kadınlarının katıldığı piknikimiz hep birlikte kurduğumuz ÜİD-DER sofrasında yaptığımız kahvaltıyla başladı. Ardından şiiirlerimizi, şarkılarımızı okuduk hep birlikte.

Gerçekleştirdiğimiz bilgi yarışmasıyla işçi sınıfının mücadelesine dair bilgilerimizi pekiştirdik, yeni şeyler öğrendik. Tiyatro kulübümüzle hazırladığımız "Hamdolsun Örgütlüyüz" adlı oyunumuzu oynadık. Çevremizdeki, genciyle yaşlısıyla, kadını erkeğiyle piknik alanında bulunan diğer dostlarımız da oyunu izlemek için bizlere katıldılar ve onların da ne denli keyif aldığı yüzlerindeki ifadelerden belliydi. Sonrasında çektığımız halaylara da katıldılar ve bizimle birlikte o coşkuyu yaşadılar. Serbest kürsüde ise aslında hepimizin yaşadığı ortak sorunlardan bahsettik. Birçok arkadaşımız aylardır maaşlarını alamadıklarından, eve götürecek ekmek parası bulamadıklarından bahsettiler. Sincan Organize Sanayi Bölgesinde bülten dağıtımını yaptığımız bir fabrikadan gelen dostlarımız ise patronların "kırmızı şapkalılardan" (bunlar biz ÜİD-DER'liler oluyoruz!) ne denli korktuğunu ve bunun nedenini de çok iyi bildiklerini söylediler.

Birlikte ve örgütlü olduğumuz zaman her şeyin nasıl da düzenli bir şekilde ilerlediğini hep birlikte bu kısacık günde de gördük. Patronlar sınıfının bizden çaldığı zamanın gerisinde kalan bir zamanda hep birlikte olmanın mutluluğunu ve güzelliğini yaşadık. Gün boyu sıkça tekrarlanmış olmasına rağmen yine ısrarla vurgulamak gerekir ki, içinden geçmiş olduğumuz bu kriz döneminde patronlar sınıfı tüm silahlarıyla işçi sınıfına saldırmaktadır. Bizim ise buna verecek tek bir yanıtımız var; örgütlü bir şekilde mücadele etmek. ■

Uyanıştan Başkaldırıya

■ Gazi Mahallesinden bir kadın tekstil işçisi

“Uyanıştan Başkaldırıya” adlı oyunumuzu, Ataköy Yunus Emre Kültür Merkezi’nde, İstanbul’un çeşitli semtlerinden gelen işçi arkadaşlarımızla buluşturduk. “Uyanıştan Başkaldırıya”, Türkiye işçi sınıfı tarihi açısından bir dönüm noktası olan 15-16 Haziran genel direnişinde örgütlü işçilerin yaptıkları eylemleri biz genç işçilerin görmesini sağladı.

Oyunda benim özellikle dikkatimi çeken şey, işyeri komitelerinin kurulmasıydı. “Beyazçelik” işçileri greve çıkmışlar ve ilk gün grev komitelerini tüm grevci işçilerle birlikte

çoğunluğun oyuyla belirlemişlerdi. Eğitim, sağlık, aile dayanışması gibi komiteler oluşturmuşlardı. Özellikle aile dayanışması komitesi için harcanan çaba önemliydi. Bu komite, işçilerin evlerini tek tek dolaşıp, onları devam eden grevi desteklemeye ikna ediyordu. Oyunun sonunda gördük ki, örgütlü gücün karşısında ne patronlar ne de devletin kolluk güçleri durabiliyor. Üstüne üstlük kararlı işçilerin mücadelesi, patronları şehirden, ülkeden kaçırarak kadar yüreklerle korku salıyor. İşte bunların hepsini Türkiye işçi sınıfının kendisi yaptı. Ve biz genç işçi kuşaklarının hiç görmediği, hatta hayal bile edemediği şeylerin mümkün olduğunu bizlere gösterdi. Oysa bugün ne kadar çok duyuyoruz; “bu topraklarda bir şey olmaz” ya da “bu işçilerden bir şey olmaz” sözlerini.

Bugün biz işçilerin görevi o gün bu mücadeleyi veren işçilerden farklı değildir. Örgütlenmeli ve örgütlü gücümüze güvenerek yolumuzda yürümeliz. 15-16 Haziranları yaratanlara ve böyle bir tiyatro oyunuyla bu günü biz işçilere yaşatan UID-DER işçi tiyatrosuna selam olsun! ■

Yeraltında Ezilenler Yeryüzüne Seslenirler!

■ Gebze’den UID-DER’li işçiler

UID-DER Gebze temsilciliğinde geçtiğimiz haftasonu “Maden” filmi izledik. Film, bir maden ocağında çalışan işçilerin yaşadıkları dönüşümü ve mücadeleye atılmalarını anlatıyor. Film bittikten sonra, filmi sunan arkadaşımız sözü bizlere bıraktı. Yaz ayları olmasına rağmen derneğimizin salonu, kadını erkeği, genci yaşlısıyla işçi ve öğrenci arkadaşlarımızla dolmuştu. Söz alan bir ağabeyimizin, genç yaşta babasını bir maden ocağında göçük altında kaybetmesinin ardından ailesiyle birlikte yaşadıklarını anlatması hepimizi derinden etkiledi. Daha sonra söz alan genç işçi arkadaşlarımız, filmdeki devrimci işçi İlyas’ın mücadelesinden dersler çıkartarak bugün verilmesi gereken mücadeleyi örneklediler. Etkinliğimiz yaptığımız keyifli tartışmaların ardından alkışlarla son buldu. ■

Uyanmalıyız Derin Uykulardan!

■ İkitelli’den bir tekstil işçisi

21 Haziran Pazar günü UID-DER işçi tiyatrosunun hazırlamış olduğu “Uyanıştan Başkaldırıya” adlı oyunumuzu Kartal Sanat Tiyatrosunda sahneye koyduk. İzleyen iki haftasonu da, Bakırköy Belediyesi Yunus Emre Kültür Merkezi ve Gebze Kültür Merkezinde sahneledik oyunumuzu.

Bu oyuna aylarca emek verdik. Yorgun, uykusuz provalara gittik. Öyle bir yoğunlaştık ki, hafta sonlarımızı sabahtan akşama kadar provalara ayırdık. Çünkü biz işçi tiyatrosu yapıyoruz. Hazır diye bir şey yok, her şeyi kendimiz yapıyoruz. Oyunun yazarlığını, resimlerini, kostümünü, makyajını, ışığını, dekorunu bizim hünerli, becerikli ellerimiz yapıyor. Bir burjuva tiyatrosu gibi her şey hazır gelmiyor önümüze. Ter akıtmadan tadı çıkmaz bu işin. Yani anlayacağınız dostlarım çok çalıştık oyunumuza.

Oyunumuzun konusu hem bizim için hem de gelen dostlarımız için çok büyük bir önem taşıyor. “Uyanıştan Başkaldırıya” adlı oyunumuz, 1970 yılında gerçekleşen 15-16 Haziran direnişini anlatıyor. 15-16 Haziran işçi direnişi Türkiye tarihinde bir ilkti. İşçilerin bu kararlı mücadelesini gören patronlar mallarını mülklerini bırakıp İstanbul’dan kaçtılar. Biz işçiler patronların yüreklerine korku salan bu tarihsel direnişi unutmamalıyız. Patronlar sınıfının yarattığı enkazı üzerimizden atıp uyanışa geçmeliyiz. Uyanmalıyız derin uykulardan! ■

SEGA İşçileri Direnişte!

■ SEGA'dan direnişçi işçiler

Bizler, Aydın'ın deri sanayi bölgesinde kurulu bulunan Sega Otomotiv Kimya fabrikasında çalışıyorduk. 20 işçi Sega'da otomotiv yedek parçaları üretiyorduk. 2 Temmuz Perşembe günü 4 aydır ücretlerimizi alamadığımız için 20 işçi direnişe geçtik. Direnişe çıkmamız birden bire oldu; arkadaşlarımızla anlaştık ve patronun karşısına çıkarak ücretlerimizi istedik. Bunun üzerine patron bize "bu koşullarda çalışıyorsanız çalışın yoksa defolun gidin" dedi ve hakaretler ve ağza alınmayacak küfürler etti. Biz de kendi aramızda konuşarak haklarımızı alıncaya kadar direnişe çıkmaya karar verdik.

Direnişe çıkmamızı hazmedemeyen patronun adamlarından biri, kadın işçi arkadaşımızı tartakladı. Arkadaşımızı yalnız bırakmadık ve savcılığa şikâyetinde bulunduk. Şikâyetimizi öğrenen patron bizlere iftira atmak ve kendini suçlu durumdan kurtarmak için "onlar beni dövdü" diye şikâyetinde bulunmuş.

Günün değişik saatlerinde sloganlar atarak tepkilerimizi ve taleplerimizi haykırıyoruz. Patron "siz gidin ben size aybaşıda paranızı veririm" diyor. Biz de patrona cevap olarak "bu zamana kadar vermedin de biz buradan gidince mi vereceksin" dedik. Biz direnişe çıkınca patron çalıştırmak için birçok işçiyi işe aldı. Yeni gelen işçileri şimdilik direnişimizi kırmamalarına ikna edemedik. Biz ücretlerimizi ve haklarımızı alana kadar buradayız ve de hiçbir yere gitmeyeceğiz.

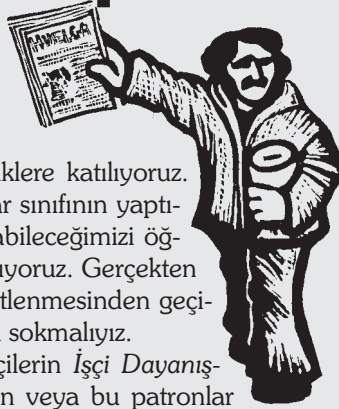
İşçi Dayanışması Bültenimizi Mektuplarla Besleyelim

■ Okmeydanı'ndan bir işçi

Biz ÜİD-DER'li işçiler olarak çeşitli etkinliklere katılıyoruz. Bu etkinliklerde biz işçilere karşı patronlar sınıfının yaptığı saldırıları ve bu saldırılara karşı neler yapabileceğimizi öğreniyoruz, düşünmeye, çözüm üretmeye çalışıyoruz. Gerçekten de çözüm biz işçilerin bilinçli bir şekilde örgütlenmesinden geçiyor. Ortadaki koca taşın altına hepimiz elimizi sokmalıyız.

Biz emeğiyle geçinen, alınterini satan işçilerin *İşçi Dayanışması* bültenine sorunlarımız konusunda olsun veya bu patronlar sınıfının dayattığı konularda olsun yazacağımız her mektup çok önemli. Çünkü fabrikalarda, atölyelerde çalışan diğer işçi kardeşlerimize ÜİD-DER bülteni ulaştığında, onlar bu mektupları okuduğunda sorunlarımızın ortak olduğunu anlayacaklar, başka işyerlerinde de aynı bizim işyerindeki gibi sorunlar sıkıntılar varmış diyecekler. Ortak sorunlarımızı ise, muhakkak yan yana, sırt sırta vererek, ortak hareket ederek çözmemiz gerekir. Bu sayede tek başımıza yapabileceğimizden çok daha fazlasını hem de daha kolay bir şekilde başarabiliriz.

Dolayısıyla mektup yazarak aslında görüldüğünden çok daha önemli bir sınıf dayanışması görevimizi yerine getiriyoruz. Bu yüzden ben mektup yazan, bu bültenin çıkmasında emeği geçen herkese teşekkür ediyorum, ellerine kalemlerine sağlık diyorum. ■

İnsanlığımız İçin Birleşelim

■ İkitelli'den bir işçi

Çalıştığım işyerinde "sevgili" patronumuz Ç tuvalet ihtiyacımızı iş saatinde karşılamamız için karar almış almasına da bunu hayata geçirmenin yollarını arıyor. Geçen gün müdür tuvaleti temiz tutmadığımızı, gittiğimizde yarım saat gelmediğimizi vs. anlattı. Konuşmanın en başından beri hep temizlikten bahsedip duruyordu. Sonuç ne olacak diye merakla bekliyordum ki sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. Böyle devam ederse tuvaletleri iş saati içinde kilitleyeceklerini söyledi. Tamam işte dertleri buymuş dedim. Konuşmada en çok temizlikten söz edip durdular, arada bir de asıl dertlerine tekabül eden şeyler söylediler. Sanki dertleri iş saatinde tuvalete gitmemiz değilmiş gibi göstermeye çalıştılar, ama biz işçiler de aptal değiliz, dertlerinin zaman kaybı olduğunu biliyoruz. Ellerinden gelse nefes bile almayın diyecekler.

Bu konuşma sırasında işçilerden ses çıkmadı, herkes sustu, çünkü örgütsüzüz. O an kim seden ses çıkmaya da çalışırken herkes homurdanmaya başladı. Dertlerin farkında olan işçilerden biri esprili bir edayla; "arkadaşlar bundan sonra altınıza bez bağlayıp öyle gelin" dedi. Arkadaşlar biraz gülümsedi, bir başkası "gülüyoruz ama bunu istemesi hiç de imkânsız değil, bunlar yaparlar" dedi. Arada yapılan sohbetle arkadaşlardan biri, "ya arkadaş ne olacak böyle, bunlar neredeyse burada yatın-kalkın diyecekler" diye söylendi. Ama "sesimizi yükseltmeliyiz, bunun insani bir ihtiyaç olduğunu söylemeliyiz" dendiğinde susmayı tercih etti: "Ne diyebiliriz ki, kapının önüne koyarlar, işine gelmiyorsa kapı orada derler, kriz var dışarıda, işsiz mi kalalım?"

Bir arkadaşım, patronlar bu krizi fırsata çevirmek için elinden geleni yapıyor, eğer bilinçlenmez ve örgütlenmezsek, bu krizi biz fırsata çeviremezsek, patronlar fırsata çevirecek ve bizi çok daha fazla insanlık dışı koşullara maruz bırakacaklar demişti. Evet bizim patronumuz tam da bunu yapıyor, bu krizi fırsata çeviriyor. İnsanlık onurumuzu yerle bir eden hakaretler, tehditler savuruyor. İnsani ihtiyaçlarımızın zaman kaybı olduğunu düşünüp yasaklıyor. Fakat biz hiçbir tepki koyamıyoruz çünkü örgütlü değiliz. Biz işçiler eğer örgütlenmez ve bilinçlenmezsek yakında insanlığımızı kaybedeceğiz. ■

Kriz Bahanesiyle Emin Et'ten İşten Atıldık

■ Tuzla'dan bir işçi

Ben yaklaşık beş yıldır Emin Et'te çalışıyorum. Çalıştığım işyerinde fazla mesai ücretlerimiz kriz bahanesi ile ödenmiyor. Resmi tatiller normal işgününden sayılıp fazla mesai ödenmiyor. Haftada yasal olarak 45 saat çalışmamız gerekirken 51 saat çalıştırılıyor. Sigorta primlerimiz gerçek maaşlarımız üzerinden değil asgari ücret üzerinden yatırılıyor.

Ben fazla mesai parası almadığımızı ve bunu artık kabul etmeyeceğimi söyleyerek mesaiye kalmadım. Bunun üzerine patron benimle tartışmaya başladı. Bizim yarım günlük izinlerimizi bile yıllık izinlerimizden kesen patronumuz, şimdi benden itiraz etmememi istiyordu utanmadan. Daha sonra beni büro içinde çalıştığım işten alarak, daha ağır bir işe verdi. Bu bölümde hiç kadın çalışmıyor ve yapılan iş de zor. Patron ayrıca ücretimi de asgari ücrete indireceğini söyledi. "Neden arada sıvırlıyorsun, bak kimseye mesai parası vermiyoruz, kimse sesini çıkartıyor mu? Neden ortalığı karıştırıyorsun? Üretimde asgari ücretle çalışacaksın" dedi. Kabul etmeyince benimle pazarlık yapmaya başladı: "O zaman ya üretimde eski maaşla çalış ya da eski işinde, yine büroda çalış ama mesai parası isteme." Bunu da kabul etmeyince kıdem tazminatımı verip beni işten çıkarmayı teklif etti. Üretimde arkadaşlarla konuşurken, bugün bana yarın size demiştim. Ertesi gün patron toplantı yaptı. Durumunun kriz nedeni ile kötü olduğunu ve işçi çıkartacağını söyledi. Benimle birlikte 8 kişi daha işten çıkartıldı.

Aslında hiç de bahane ettiği gibi işler kötü gitmiyor, tam tersine yeni yeni ortaklıklar kurarak işi büyütüyor. Diğer yandan da işler kötü diyerek fazla mesai ücretlerimizi gasp ediyor, olmadı, hiç umursamadan bizleri kapının önüne koyuyor. Her işyerinde olduğu gibi bu işyerinde de krizin faturasını biz işçilere ödedi patron. Biz birlikte hareket edemediğimiz için de işten atmalara karşı bir şey yapamadık. Bu sonuç, aslında neler yapmamız gerektiğini de ortaya koyuyor. ■

Karaman'dan Merhaba

■ Karaman'dan bir ÜİD-DER'li

Ben sizlere Karaman'dan yazıyorum. ÜİD-DER'e Gebze'de katıldım. Dernekle daha yeni tanıştım. İyi ki de katılmışım. Bence ÜİD-DER bu alanda önemli bir boşluğu doldurmaktadır ve gelen günlerde de önemli bir konuma gelecektir. Çünkü yapılanlar çok önemli ve faydalıdır; bana göre işçi mücadelesine anlam ve önem kazandırmaktadır. Şu anda Karaman'dayım. Burada çiftçilerin sorunları çok fazla; buğday fiyatlarının düşüklüğü, mazot fiyatlarının yüksekliği çiftçilerin belini bükmekte. İnsanlara ÜİD-DER'den, örgütlü mücadeleden bahsediyorum ve olumlu tepkiler alıyorum. Buradan herkese selamlarımı gönderiyorum. ■

Legrand'da İşten Atmalar Sürüyor!

■ Legrand'dan bir kadın işçi

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Legrand'da ekonomik kriz patlak verdiğinden beri 40 işçinin işine son verilmişti. 22 Haziran Pazartesi günü ise 19 işçi daha kriz bahanesiyle işten çıkarıldı! Sendikamız ise, "maddi durumu iyi olan" veya "bekâr olan" işçilerin işine son verildiğini söylüyor!

Devletin "işçi çıkarılmasını önlemek maksadıyla" uyguladığını iddia ettiği kısa çalışma ödeneğinden faydalanan patron, buna rağmen 19 işçinin işine son verdi. Fabrikada sendika olmasına rağmen üye sayısının çok az oluşu, işçilerin bilinçsiz ve örgütsüz oluşu, yaşanan işçi çıkarmaların temel kaynağıdır! İşten atmalar karşısında sendikanın tavrıysa ne yazık ki militan sınıf sendikacılığından ne kadar uzak olduğunun göstergesidir. Her fırsatta, "yeteri kadar üyemiz yok, gücümüz yok" diyen sendika, işçileri örgütlemek için dişe dokunur bir çalışma da yapmamaktadır.

Geçmişte Kavel destanını yaratan, sendikalarına, DİSK'e sahip çıkmak için 15-16 Haziran Genel Direnişini gerçekleştiren biz işçiler bugün de sendikalarımıza sahip çıkmalıyız. Birbirimizden kopuk, dağınık ve örgütsüz hareket etmeye devam edersek sıranın kendimize geleceği günü bekleriz. Çıkarlarımızı korumak için, işten atmalara karşı örgütlü mücadeleyle! ■

Kendi Gücümüzün Farkında Değiliz

■ Söğütluçeşme'den bir işçi

Çalıştığım işyerinde bir aydır biz işçilere karşı uygulanan Çbaskı sonucunda dört arkadaşımız işten atıldı. Çıkarılan arkadaşlarımız bunu nedense doğal karşılıyor ve krizden sanki haberleri yokmuşçasına davranıyor. "Bize iş mi yok, burası olmasa başka bir yer olur, o da olmazsa köyümüze geri döneriz" diyorlar. Ama bunun o kadar kolay olmadığını kendileri de farkında.

Ben bu işyerine gireli yaklaşık üç ay oldu. Birçok fabrikada olduğu gibi burada da durum aynı! Kendi gücümüzün farkında değiliz. Bir süre önce birlikte hareket edip toplantı kararı alarak toplanmış ve 1 Mayıs'ta çalışmama kararı almıştık. Ama görünen o ki bazı eksiklikler var. Kimileri işten atılan arkadaşlarımız için üzülmüş gibi yapıyor ama bir yandan da patrona yaranmaya uğraşiyor. Bu durum, patronun bize söylediği sözleri aklıma getirdi. Bize, burada oluşan bazı hataları neden kendisine iletmediğimizi sorup krizin farkında değil misiniz demişti. Bizden arkadaşlarımızı gammazlamamızı istiyordu. Sanırım istediği de oldu. Çünkü işten çıkartmalar sırasında bazı kişiler erkenden işyerini terk edip sabah da geç gelmiş. Durumla ilgili hiçbir şey konuşmuyorlar, bu da şunu gösteriyor ki aramızdaki güven tam anlamıyla örülmüş değil. İleriki süreç neyi gösterir tam kestiremiyorum ama şunu açık ve net söyleyebilirim: Ya birlikte hareket eder bu kötü durumu aşarız ya da patronların bu oyunlarını kabul edip modern köleliğe devam ederiz. Güzel günleri yaratmak bizim ellerimizde, onun için gelin bu mücadeleyi hep beraber verelim. ■

Hakkımızı Yedirmeyelim!

■ Kartal'dan bir kadın işçi

UID-DER'le tanışmadan önce, ben de birçok işçi arkadaşım gibi sigortasız çalıştım. Maalesef asgari ücretin üzerinde aldığım maaş gözümü boyuyordu. Emekli olmak, hastalanmak, iş kazaları gibi şeyler aklımdan ucundan bile geçmiyordu. Kıdem tazminatı gibi sosyal haklarımı bilmiyordum. Hayata sanki hiç yaşlanmayacağım gibi bakıyordum.

Çalıştığım işyerlerinde, benim gibi diğer işçi arkadaşlarım da sosyal haklarını bilmiyordu. Patronlar bizlerin sırtından milyarlar kazanırken bizlerse onların oyununa gelip senelerce haklarımızdan habersiz kârlarına kâr katmışız. Eski işyerimde sigortamın yapılmasını talep ettiğimde pervasızlaşan patron, "Sanki benim sigortam var mı ki sizlerin sigortasını yapayım! Şu hayatta kimsenin garantisi yok, ne yapacaksınız sigortayı? Nasıl olsa Avrupa Birliği'ne gireceğiz, devlet herkesi sigortalı yapar" gibi safsatularla bizleri oyalamıştı. Biz işçiler patronlardan haklarımızı istemeye başladığımızda iyi bir aktör gibi oynayıp duygu sömürsü de yapıyorlar. Gerekirse ağabeyimiz, babamız rolüne bürünüyorlar. "Abisi bu ay elim sıkışık, önümüzdeki ay başlatırım sigortanızı" diyorlar. İşlerine gelmediğinde de bir anda o sevecen abi, oluveriyor kabadayı!

UID-DER'le tanışmadan önce patronların bu yalanlarına kanıp senelerce sigortasız ve haklarımı bilmeden çalıştım. UID-DER'le bilinçlenip hem kendi haklarımı öğreniyor hem de çalıştığım işyerlerinde işçi arkadaşlarıma anlatıyorum öğrendiklerimi. Bizim sırtımızdan geçinen asalaklar sınıfına dur demek için bütün işçi arkadaşlarımı UID-DER safına davet ediyorum. ■

Bilinçli Ve Örgütlü İşçi Hakını Yedirtmez!

■ Kurfalı'dan bir işçi

Ben 15 yıllık tekstil işçisiyim. 15 yıl boyunca çalıştığım her fabrikadan tazminatımı ve haklarımı almadan ayrıldım. Ama UID-DER'e katılıp bilinçlendikten sonra ilk atıldığım iş yerimden kafamı önüme eğip ayrıldım. UID-DER sayesinde hakkımı almayı öğrendim. Çalıştığım Kare Tekstil'den haklarımı almak için direttim ve kazandım.

Patron bir gün işe gitmediğim için "15 gün sonra kendine yeni bir iş bul" diyerek çıkışımı verdi. O sırada UID-DER'in tiyatrosu vardı. Bir arkadaşıma tiyatroya gelmesi için bilet vermiştim. Patron da bunu görür görmez benden daha çabuk kurtulmak için 15 gün beklemeden çıkışımı hemen verdi. Kıdem ve ihbar tazminatımı talep ettiğimde de bana 6 aylık sözleşme imzalattılar. Tazminatımı almak için işyerine gidince de "sen sözleşmeli işçisin, yasada böyle bir hakkın yok" dediler. Ben de suç işlediklerini, onları şikâyet edip hakkımı almadan bir yere gitmeyeceğimi ve onları dava edeceğimi söyleyince de patron benimle tekrar görüşmek istedi. "Sen yasal haklarını bizden daha iyi bilirsin" diyerek tazminatımı fazlasıyla ödediler. Hakkımı almayı öğreten UID-DER'e her işçinin katılmasını isterim. UID-DER ailesine de bu mücadelede başarılar dilerim. ■

Validebağ Hastanesinde Neler Oluyor?

■ İstanbul'dan Sağlık Çalışanları

İki haftadır işimize giderken acaba bugün ne olacak düşünüyoruz. Çalıştığımız Validebağ Devlet Hastanesinin bölgedeki başka bir hastane ile birleştirildiğini duyduk. 400'e yakın insanın çalıştığı hastanemizde bu birleştirmenin ardından neler olabilir? Büyük olasılıkla bir süre sonra taşeron şirketler üzerinden, hiçbir iş güvencesi olmadan çalışanlar böylesi kriz koşullarında kapının önüne konulacaklar. Hiçbir açıklama yapılmadığı ve bir sır gibi başımıza gelecekler gizlendiği için arkadaşlarımız tehlikenin farkına varamıyorlar. Oysa bunu görmek için bize işten atıldığımızın söylenmesi gerekmiyor.

Geçtiğimiz hafta hastanemizde tüm çalışanlara yönelik bir toplantı yapıldı. Sendika temsilcisi arkadaşların başını çektiği toplantıda her bölümden arkadaşlar gelmişti. Özellikle taşeronda çalışan işçilerin katılmış olması önemliydi. Daha fazla arkadaşımızın katılması ise şirketin güvenlik şefi tarafından özellikle engellendi. Koridorun salona giden yolunu tutan güvenlik şefi, arkadaşlarımızı "sizin katılmanıza gerek yok biz sizin adınıza katılıyoruz" diyerek geri çevirdi ve ürküttü.

Bizler kendi kaderini kendisi belirlemesi gerekenleriz. Mücadele ederken karşılaşabileceğimiz zorluk ve engeller bizi ürkütmemeli. Eğer birleşmeyi, birlikte davranmayı becerebilirsek ancak o zaman koşullarımızı da kaderimizi de değiştirebiliriz. ■

İş Yasası ve İşçi Hakları

Ücret kesme cezası hangi şartlarda verilebilir?

İş Yasasının 38. maddesi ücret kesintisinin hangi şartlarda olabileceğini düzenlemiştir. İşveren, iş sözleşmelerinde ve toplu iş sözleşmelerinde belirtilen (belirtilmisse) sebepler dışında işçiye ücret kesme cezası veremez. Sözleşmelere dayanarak verdiği ücret kesme cezalarını ise işçiye sebebiyle birlikte bildirmek zorundadır. İşçi ücretlerinden ceza mahiyetinde yapılacak olan kesintiler işçinin iki günlük ücretinden fazla olamaz.

İşveren, ceza olarak kestiği paraları kendisi için alıkoyamaz. Yasaya göre bu paralar bir ay içinde, işçilere verilecek eğitim ve sosyal hizmetlerde kullanılmak üzere Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığının bu iş için bildirdiği banka hesabına yatırılmak zorundadır. Yine bu paraların nasıl harcanacağını, işçi temsilcilerinin de içinde bulunduğu bir kurul tarafından belirlenmesi gerekmektedir.

Fazla çalışma zorunlu mudur?

Pek çok işyerinde, fazla çalışma zorunlu bir uygulama olarak dayatılmakta ve işçiler onayları alınmaksızın fazla mesaiye bırakılmaktadırlar. Oysa yasaya göre fazla çalışma yapılması için işçilerin onayının alınması şarttır. Zorunlu mesai sadece acil işlerde, acil hallerde, örneğin makinelerin arızalanması vb. durumlarında yaptırılabilir. Gece çalışmasında fazla çalışma yaptırılmaz.

Fazla çalışma ücreti oranları nelerdir?

Fazla çalışma haftalık 45 saati aşan çalışmadır. Şayet bir işyerinde denkleştirme uygulaması var ise (bkz. *İşçinin yasal çalışma süresi ne kadardır?*) denkleştirme süresini aşan kısım fazla çalışmadır. Fazla çalışma süresinin toplamı yılda 270 saati geçemez. Fazla çalışma ücreti ise işçinin saat ücretinin en az %50 fazlası olarak ödenmek zorundadır.

Haftalık çalışma süresi sözleşmelerle 45 saatin altında belirlenen işyerlerinde, fazla çalışma, sözleşmede belirlenen haftalık çalışma süresini aşan kısımdır. Kısmi sürelerle (part-time) çalışmada fazla çalışma ücreti işçinin günlük ücretinin %25 yükseltmesiyle ödenmek zorundadır.

Yine yasaya göre hem fazla çalışma hem de kısmi sürelerle çalışma yapan işçi, bu çalışmalarının karşılığında zamlı ücret almak yerine izin kullanabilir. İzin kullanımı tamamen işçinin rızasına bağlı bir uygulamadır.

İzin uygulamasında, işçi, yaptığı fazla çalışma karşılığında bir saat için 1 saat 30 dakika, kısmi sürelerle çalışan işçi 1 saat için 1 saat 15 dakika izin kullanabilmektedir. Denkleştirme uygulaması nedeniyle işçinin fazla çalışma karşılığında kullanacağı izinler 6 ay gibi uzun bir zaman dilimine yayılarak bu konuda esneklik getirilmiştir. İşçi iznini iş süreleri içinde ve ücretinde herhangi bir kesinti yapılmadan kullanacaktır.

Ulusal bayram ve genel tatil

günlerinde çalışma zorunlu mudur?

Yasaya göre ulusal bayram ve genel tatil günlerinde çalışma yapıp yapılmayacağını bireysel sözleşmelerle ya da top-

lu iş sözleşmeleriyle belirlenmesi gerekir. Şayet belirlenmemişse bu günlerde çalışıp çalışmayacağına işçi karar verir. Yani bu günlerde çalışma işçinin onayına tâbidir.

Şayet işçi bu günlerde çalışmışsa, çalıştığı her gün için fazladan bir günlük ücret alır. İşçi bu günlerde çalışmayarak dinlenmişse, bugünlere ait ücreti herhangi bir kesinti yapılmaksızın tam olarak ödenir.

Yıllık ücretli izin hakkı ne kadardır, yıl içinde kullanılmayan izinler yanar mı?

Yıllık izin ile ilgili düzenlemeler, 4857 sayılı İş Yasasının 53-60. maddelerinde düzenlenmiştir.

Bir işyerinde deneme süresi dâhil işe başladığı tarihten itibaren bir yılını dolduran işçiler yıllık izin kullanma hakkını elde ederler. Yasaya göre yıllık ücretli izin hakkından vazgeçilemez. Buna göre işçi yıllık iznini kullanmak, işveren de işçiye yıllık iznini kullandırmak zorundadır.

Yasaya göre izin kullanacak işçinin bir ay önce işverene yazılı müracaatta bulunması gerekmektedir. İşçi sayısı 100'den fazla olan işyerlerinde izin kurullarının oluşturulması şarttır. İzin kurulu bir işveren vekili ve iki işçi temsilcisinden oluşur. İşyerinde izin kullanımıyla ilgili her uygulamaya izin kurulu karar verir.

Yıllık ücretli izin işveren tarafından bölünerek verilemez, bir seferde ve tamamının verilmesi gerekmektedir. Yıllık iznin bölünüp bölünemeyeceğine işçi karar verir. İşçinin rızası halinde bile yıllık izin en çok üçe bölünebilir. Ayrıca bölünme durumunda izin parçalarından hiçbirinin süresi 10 günden az olamaz.

Yıl içinde işçiye işveren tarafından verilen ücretli ve ücretsiz izinler, yıllık izinden kesilemez. İzin süresine rastlayan hafta tatili, genel tatil ve ulusal bayram günleri izin süresinden sayılmaz. İşveren, iznini şehir dışında geçirecek işçiye 4 güne kadar ücretsiz yol izni vermek zorundadır.

İşçilere verilecek yıllık ücretli izin süresi, hizmet süresi;

- Bir yıldan beş yıla kadar (beş yıl dahil) olanlara 14 günden,
- Beş yıldan fazla on beş yıldan az olanlara 20 günden,
- On beş yıl ve daha fazla olanlara 26 günden az olamaz.

Ancak, on sekiz ve daha küçük yaştaki işçilerle elli ve daha yukarı yaştaki işçilere verilecek yıllık ücretli izin süresi yirmi günden az olamaz.

Mevsimlik ve kampanya işlerinde çalışan işçilerin, işyerinde çalışmaya devam ettikleri sürece yıllık izin hakları devam edecektir. Part-time çalışan işçiler ve çağrı üzerine çalışan işçiler yıllık izin hakkından tam süreli çalışan işçiler gibi yararlanırlar.

Yıllık izin süresince işçiye ücreti tam olarak ödenir.

Yıl içinde kullanılmayan izinler hiçbir şekilde yanmaz. İşçilerin kullanılmayan izinler karşılığında para talep etmek gibi eğilimleri olmakla birlikte, bu uygulama yasal değildir. ■

İşçi Tiyatrosu Mücadele Tarihini Öğretiyor

Aylar süren hazırlıkların ardından işçi sınıfı için önemli bir tarih olan 15-16 Haziran Genel Direnişi'ni konu alan *Uyanıştan Başkaldırıya* adlı oyunumuz Kartal, Bakırköy ve Gebze'de sahnelendi. Oyunda rol alan işçi arkadaşlarımız, oyunu en güzel şekilde sunabilmek için hazırlık süresi boyunca canla başla çalıştılar. İş çıkışında evleri yerine hazırlık çalışmalarını yürütmek üzere derneğin yolunu tuttular. Dekor, kostüm ve sahne düzeninin hazırlanmasında görev alan arkadaşlarımızın da emekleri sonucu, oyunu sahnelendiği üç bölgede de büyük beğeni topladı.

Bir yandan oyunun hazırlıkları yürütülürken bir yandan da işçi kardeşlerimizi fabrikalarda, mahallelerde, sendikalarda, grev ve direniş yerlerinde ziyaret ederek davet ettik. Bu çabalarımız karşılıksız kalmadı ve bütün salonlar doldu. Çeşitli fabrikalardan ve sendikalardan gelen genç işçi kardeşlerimiz, 15-16 Haziran direnişçilerinin mücadelelerine, örgütlülüklerine tanık oldular. Oyun sona erdiğinde öfke ve sevinç duygularını bir arada yaşayan işçiler, oyuncularımızı ayakta alkışladılar. Birçok işçi kardeşimiz, bu oyunu tüm işçilerin görmesi gerektiğini, örnek almaları gereken çok şey olduğunu belirttiler.

Oyunumuzu izlemeye gelenler arasında, Genel-İş, Birleşik Metal-İş, Çelik-İş, Belediye-İş, Tüm Bel-Sen, Basın-İş, Kristal-İş ve Petrol-İş sendikalarından yöneticiler ve işyeri temsilcileri; direnişteki Sinter Metal işçileri, Entes direnişçisi, ATV-Sabah grevcileri, E-Kart grevcileri ve aileleri de vardı. Ayrıca DTP ilçe yöneticilerinin katılımı da anlamlıydı. DİSK'in unutulmaz başkanı Kemal Türkler'in eşi Sebahat

ablamızın ve 1963'teki Kavel grevcilerinden işçi ağabeylerimizin oyunumuzu izlemeye gelmeleri ve ardından yönelttikleri övgü dolu sözler de bizleri oldukça mutlu etti. Sebahat Abla, Kemal Türkler'in canlandırıldığı sahnede ve oyunun bütününde de o günleri yeniden yaşadığını ifade etti. Kavel grevcilerinden Hamit ağabeyimiz de direniş boyunca nasıl mücadele ettiklerini, Kemal Türkler'in başkanlığı döneminde DİSK'in nasıl da mücadeleciler bir sendika olduğunu ve bu nedenle işçiler tarafından sahiplenildiğini hatırlatarak, İşçi Tiyatrosu'ndaki arkadaşlarımızı ve derneğimizi tebrik etti. Grevlerinde bir yılı geride bırakan bir E-Kart işçisinin eşi, oyunda ailelerin Aile Dayanışma Komiteleri ile grevcilere destek verdiklerini gördüğünden, şimdi neden böyle komitelerin kurulmadığını hayıflanarak sordu.

Uyanıştan Başkaldırıya gösterildiği her yerde, işçi sınıfının o tarihlerde nasıl bir örgütlenme anlayışına sahip olduğunu, işyeri, eğitim ve aile komiteleri ile mücadelenin nasıl daha da güçlenebildiğini gösterdi. Oyunu izleyen bugünün genç işçilerine mücadelelerinde izlemeleri gereken yolu da işaret etti. Patronların her türlü saldırılarını örgütlü bir şekilde nasıl püskürtebileceğimizi, kazanımlarımızı ve örgütlülüğümüzü nasıl koruyacağımızı bir kez daha ortaya koydu.

ÜİD-DER İşçi Tiyatrosu, başka tarihsel kesitleri ve mücadele deneyimlerini, gerek tiyatro salonlarında gerek grev ve direniş yerlerinde sınıf kardeşlerimize ulaştırmaya devam edecek. ÜİD-DER İşçi Tiyatrosu, bütün sınıf kardeşlerimizi bu çalışmalara omuz vermeye, oynarken öğrenmeye ve öğrenirken öğretmeye çağırıyor. ■